

Petr Šámal

ZÁCHRANÁŘI

TRAGÉDIE A PŘÍBĚHY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

ZÁCHRANÁŘI

TRAGÉDIE A PŘÍBĚHY

ZÁCHRANÁŘI **TRAGÉDIE A PŘÍBĚHY**

Petr Šámal

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Jména, postavy, místa a události v této knize, tak jak byly uměle vytvořeny autorem, vycházejí ze skutečných událostí a z Archivu Horské služby, ale jejich podobnost se skutečnými osobami, událostmi a místy je čistě náhodná. Pravá jsou však v této knize jména a profily záchranářů – členů Horské služby Krkonoše.

Copyright © Petr Šámal, 2016

Photos © Petr Šámal, Karel Šanda, Wolfgang Berger,
Valerian Spusta, Ivo Doležal, Archiv Horské služby, 2016

Illustrations © Helena Pavlíková, 2016

Cover and layout © Jaroslav Uhlíř, 2016

Czech Edition © Nakladatelství Epocha s. r. o., 2016

ISBN 978-80-7557-342-1 (pdf)

Věnováno bráchovi Jiřímu

„HRDINSTVÍ?
NAŠE ČINNOST NENÍ
ŽÁDNÉ HRDINSTVÍ.

OCEŇUJI NAPŘÍKLAD CHIRURGA,
KTERÉMU SE NESMÍ ZATŘÁST RUKA,
PROTOŽE NA JEJÍ PEVNOSTI
ZÁVISÍ LIDSKÝ ŽIVOT!

MY JSME LIDÉ JAKO KAŽDÝ JINÝ,
JENOMŽE SE VÍCE POHYBUJEME
V HORÁCH. DĚLAT Z NÁS ALE
HRDINY A PŘEHÁNĚT,
TO NÁM JENOM ŠKODÍ.

ZVLÁŠTĚ U TĚCH LIDÍ,
KTEŘÍ TAKÉ ŽIJÍ NA HORÁCH,
I KDYŽ TŘEBA U NÁS
ORGANIZOVÁNI NEJSOU.“

Jindra Hartman
37 let členem Horské služby

Š. SPUSTA
1942

J. MESSNER
1932

ČLENOVÉ HORSKÉ SLUŽBY
ZAHYNULI PŘI ZÁCHRANNÉ AKCI
NA SNEŽCI 16. 1. 1975

**Tragédie
v
horách**

1

Krkonoše 1975

Lednové slunce chystající se ukončit svoji celodenní pouť naposledy ozáří svými paprsky celou tu nádhernou scénérii horských hřbetů malebných Krkonoš, s nejvyšší horou Sněžkou v pozadí.

Zapadající slunce vždy dokáže vytvořit neopakovatelnou atmosféru odcházejícího dne, zde navíc umocněnou nebezpečným a zároveň bravurním sjezdem dvou lyžařů v červených větrovkách a bez dechu sledovaných skupinkou turistů slézajících po celodenním výletu řetězovou cestou z nejvyšší české hory.

A právě u této skupinky po chvíli zastavují oba mladí muži čekající na psa, odrostlé štěně německého ovčáka, dobíhající za nimi.

„To je Horská služba!“ zazní z hloučku turistů od dvou dívek, které pozorují mladíky s nášivkami na bundách.

Ti si zatím kontrolují výstroj a něco si podávají z kletru. Potom zamíří k opodál stojícímu sněžnému skútru s nízkými saněmi.

„Štefane, pokračuješ hned do Pece?“ ptá se menší světlovlasý a upevňuje výstroj s lyžemi do saní.

„Hodná Ita,“ hladí svého psa vyšší šlachovitý muž s knírkem a obrací se na svého kolegu: „Večer tam asi skončíme, ale teď se ještě stavím v bufetu na rozcestí a pak na večeri u kluků na Náchojdě, takže se s tebou svezu k Luční – co ty na to?“

„Samo, tak je pozdravuj a nezbourej se tam,“ směje se starší blondák.

„Neboj a za týden – sloužíme tady nahoře zase spolu, co?“

„Se ví, ale asi zase skončíme na řetězovce, je tam ještě dost co dělat, tak nasedej.“ Startuje skútr a několikrát ho protúruje.

„Jedéém,“ zahaleká francouzský typ, ohlédne se po psu, ten skáče do saní a trojice mizí v oblaku zvířeného sněhu, jak skútr nabírá rychlost.

Dívky, které si ještě něco šeptaly, hledí obdivně za nimi.

Slunce, které se mezitím už dotýká obzoru, teď vytváří ještě kouzelnější stíny ve večerní mrazivé krajině s posledními třpytivými ledovými ostrůvky v nekonečném sněhovém oceánu pokrývajícím každoročně zdejší hory a lákajícím nespočet návštěvníků, aby prožili svou zimní dovolenou právě v Krkonoších.

2

Náchodská

Horská bouda září do tmy, z restaurace je slyšet tlumený hovor u právě podávané večeře, světlo se odráží od sněhobílé peřiny čerstvého prašanu, když do něho vstoupí hubený vysoký mladý muž, rozhlédne se po okolí a zapálí si cigaretu. Labužnický vyfoukne kouř s chutí náruživého kuřáka a zadívá se na oblohu.

Vtom cosi zaslechne a podívá se ve směru, odkud je slyšet přijíždějícího lyžaře. Ze tmy se vyloupne postava a přímo před kouřícího muže vjede do světla Štefan z Horské služby doprovázen šedočerným vlčákem.

„Ahoj Juro, tak po šichtě?“

„Ahoj Štefane, po šichtě ještě ne, spíš po večeři.“

„Doufám, že tam na mě ještě něco zbylo,“ směje se Štefan a sundává si lyže.

„To víš, že jo, pro tebe máme vždycky, tak jak bylo nahoře?“

Podávají si ruce, a jak si je tisknou, je hned patrné, že tihle chlapi k sobě mají blízko.

„Ale jo, docela to šlo – dělali jsme s Honzou na řetězovce.“

„S Honzou Messnerem ze Strážného?“

Petr Šámal: Záchranáři

„Jo, právě s tím, za týden na to jdeme znovu.“

Odcházejí spolu do chaty následování Itou, která mezi tím něco vyčmuchávala ve tmě.

V kuchyni právě sklízají nádobí, když tam vpadne Ita a radostně vrtí ocasem.

„Jé, Ita,“ vítá fenu Alena, Jurova manželka, „Štefan přijel!“

Oznamuje to osazenstvu kuchyně a všichni vybíhají do lokálu, aby se pozdravili s páníčkem vlčice. Ten si sundává bundu a sedá si pod okno, kde se zdraví s Petrem, bratrem Jiřího. Oba bratři, spolu se svými manželkami, provozují tuto rekreační podnikovou horskou chalupu od doby, kdy je láska k horám přivedla až sem.

Původně začali na staré krkonošské boudě Růžohorky na protější straně Pece a poté přešli sem na rozhraní Pece a Černého Dolu. Zdejší chata je větší, až tříasedmdesát lůžek a hlavně polohou výhodnější, neboť přímo sousedí se školou, která je od chaty, jak se říká, co by kamenem dohodil – nějakých padesát metrů. Jinak je také svými třinácti sty metry nad mořem nejvýše položenou školou v celém Československu.

Škola samotná je jednotřídka, ale od první až do páté třídy, a vyučuje v ní Přemek, kterého sem osud zavál až z jižních Čech. Ten také ve škole spolu se svou ženou Milenou a malým Přemou bydlí.

A všichni dohromady – učitelská rodina, chataři i členové Horské služby zde spolu kamarádí a drží pospolu, jak už to ani zde na horách jinak nejde.

Štefan dojídá večeri, když se z kuchyně ozve:

„Štefane, pro Itu jsme schovávali masíčko, já jí to dám na chodbu.“

„Díky, dneska si to zaslouží, má těch kilometrů také v nohách, i když ze Sněžky to je skoro pořád s kopce.“

„Nazdar, starý brachu.“

Do výčepu vchází Přemek, podsaditý, usměvavý místní učitel s brýlemi a vítá se se Štefanem.

„Co si dáte, chlapi, mám roztočit pivo?“ zahaleká od baru Jirí.

„Dej nám láhev červeného, na mě,“ odpoví mu z kanceláře Petr.

„Čau, Štefane, jak bylo ve škole, Přemo?“ – vítá se Petr s kamarády a všichni se uvelebují okolo předního stolu.

„Tak si představte, co mně dnes přinesl pošťák Jirousek, to se poděláte smíchy,“ navozuje hned po úvodním napití bájný vypravěč Přemek.

„Nekecej a přeháněj,“ směje se už předem v očekávání Petr.

„Dopis od Okresního výboru Komunistické strany Československa,“ zvyšuje předem napětí, rozhlížeje se teatrálně po posluchačích, až tak, že zaujme i několik rekreatů sedících po večeři ve výčepu.

„A proč právě tobě pišou komunisti?“ zajímá se Štefan.

„No to je jasný – protože zase ve škole určitě něco posral,“ vloží se do debaty Jirka.

„Hele, Juro, dej si kafe a cigáro a hoď se do klidu,“ reaguje podrážděně Přema.

„Tak dozvíme se už konečně, co po tobě soudruzí chtějí?“ vrací ho zpátky do děje Petr.

„Všichni přece víte, že když je hezky, tak končím školu a jdu s dětma ven,“ vysvětluje Přemek.

„Tak tvoje svérázné vyučovací metody jsou tady na horách už dostatečně veřejnosti známé, ale co s tím mají společného komouši, tak to mně hlava nebere,“ konstatuje Petr.

„No právě, zrovna minule, asi tak před čtrnácti dny, byl zase den jako ze žurnálu – slunce, azuro a čerstvej prašan.“

Petr Šámal: Záchranáři

No, v tom se přece nedá učit, a tak jsem školu zavřel a šli jsme s dětma lyžovat. Jenže nevím jak, ale zřejmě některé z dětí se pochlubilo doma na chatě, slyšel to třeba nějaký pan ‚rekreant uvědomělý‘, a tak se to následně domákli soudruzi. Teď mě tímhle dopisem zvou do Trutnova na koberec.“

„Tak co s tím uděláš?“ zajímá Petra.

„Už se stalo.“

„No a?“

„No nic – já jsem jim volal, že asi tak jako, když nejsem u zahrádkářů nebo u chovatelů drobných hospodářských zvířat, tak se tím pádem nemusím zúčastňovat jejich schůzí, tak také, protože nejsem členem komunistické strany, se logicky nedostavím na schůzi strany komunistické. A basta,“ směje se Přemek a s ním všichni okolo.

„A co na to oni?“ ptá se s úsměvem jeden z rekreantů, viditelně pobaven odvahou místního učitele.

„Bral to nějaký papaláš a byl z toho celý rozladěný, že prý to projednají a ať jim to ještě pošlu písemně, což jsem ho ujistil a tím to považují za uzavřené,“ končí své extempore Přemek.

„Já myslím, že oni to také uzavřou, až tě vyhodí ze školy,“ směje se Jiří.

„Nevím proč, jsme nejlepší škola na okrese a pak nevím, koho by do téhle vysoko položené jednotřídky dostali. No a i kdyby – já už teď jsem několik roků dobrovolný u Horský, tak bych jenom přešel jako placenej, co ty na to, Štefo?“

„Se ví, já myslím bez problémů – Hofman půjde do penze a Mířa to bude muset doplnit. Hele, ale to víno je dobrý – Juro, ještě jednu láhev na mě,“ obrací se na Jiřího Štefan.

Všichni se dobře baví a Přemek i nadále zůstává bavičem večera.

„A co tuhle, znáte, jak komanči jsou na sjezdu v Peci?“

„Ne, povídej.“

„To jsem ještě neslyšel,“ ozývá se ze všech stran v nadšeném očekávání.

„To se takhle mocný vládce hor Krakonoš rozhlíží zálibně po svých Krkonoších, a jak pozoruje to lidské hemžení v Peci pod Sněžkou, tak tam zaloví a vytáhne odtamtud jednoho malého človíčka a posadí si ho na dlaň.

Kdo jsi, ty malý lidský červe?

Ty opravdu nevíš, kdo já jsem, díví se na jeho dlani mrňavý šedivý skřet. Já jsem přece Gustáv Husák, prezident této země a první tajemník Komunistické strany Československa!

Krakonoš se začne nahlas smát, zvedne před sebe dlaň s naparujícím se človíčkem a s velkou chutí oběma rukama zatleská a přitom volá:

AŤ ŽIJE KSČ!“

A Přemek si dává záležet, jak demonstrativně oběma rukama zeširoka plácá, za mohutného smíchu všech přítomných.

To už je restaurace zcela zaplněná a lidi se baví, jak je zde obvyklé na zimní dovolené v útulné horské chatě, zatím co venku začíná hustě sněžit jako předzvěst dalšího příštího vydařeného lyžařského dne...

Na horách se ale počasí mění rychle a tak po sněhu přišla obleva, do toho děšť a než se sešel týden s týdnem – opět mrzlo.

Až nadešel den opětovné služby Štefana s Honzou na řetězové cestě na Sněžce.

3 Černý den na Sněžce

16. LEDNA 1975 – Nejvyšší hora Krkonoš se po několika dnech oblevy a mrholení opět probudila do nádherného, mrazivého a slunečného rána.

I když...

„Čau, Štefane, tak jak bylo?“ vítá se v České boudě na Sněžce se svým kamarádem a zároveň spolupracovníkem Honza Messner.

„Ale jo, v poho, znáš to – klasika. Doma radost, že jsem přijel, nějaká služba v Peci, cvičení s Itou, tejden pryč a doma zase smutno, že odjízdim. Zvláště malá to vždy hůře snáší.“

„Mně o tom povídej. Martinovi je už šest, ale taky si stále nezvykl, že jsem často pryč, a to je přitom každou zimu stejný. A koukám, že jsi Itu nechal doma.“

„Divíš se, když je takováhle sklenice? Dnes to žádná prdel nebude, jak to po té oblevě najednou zmrzlo.“

Oba vycházejí ven, před boudu, kde si kontrolují výstroj a připevňují na boty mačky (ozubená železa pro stoupání ve zledovatělém terénu, pozn. aut.).

Honza se zachmuřeně rozhlédne po ledové hoře, do které se v noci Sněžka převlékla, a otočí se na svého kolegu, který si zrovna zapíná červenou silonovou větrovku se znakem Horské služby:

„Než jsi přišel, tak jsem hlásil vedoucímu, aby upozornili turisty na nebezpečí sestupu k Obří boudě a on mě ujistil, že samozřejmě a taky, že zároveň polská pohraniční stráž bude hlídat sestupovou cestu a nikoho po ní nepustí.“

„Tak snad to budou dodržovat a my, Honzo, teď jdeme vysekávat stupy a ještě pro jistotu, kdyby se někdo drápal zesponu, natáhneme záchytná lana.“

A oba opatrně sestupují podél řetězových lan cestou dolů.

Mezitím uvnitř v restauraci sedí pár hostů, když před ně předstoupí vedoucí chaty.

„Vážení, věnujte mi chvíli pozornost! Vzhledem k náledí, které se venku do rána vytvořilo, vyhlásila Horská služba nebezpečí sestupu do údolí. Konkrétně se jedná zejména o sestupovou cestu podél řetězů ze Sněžky k Obří boudě. Tak bych vás poprosil, abyste pro odchod dolů použili cestu na Růžovou horu, či ještě lépe využili služeb lanovky.“

Nová zpráva se hned začne šířit napříč restaurací a dvojice sedící u prvního stolu okamžitě zpozorní.

„Co to povídá, Miloši? Když chceme jít přes Luční, tak tohle je přece na opačnou stranu, ne?“ obrátí se ustaraně na svého partnera mladá žena.

„Neboj, to zvládneme. Krátkým sestupem k Obří, což není daleko, a pak už jenom procházkou až na Luční,“ usmívá se na svou manželku charismatický sportovec.

„Taky si myslím, a když já si podvrtnu kotník – tak mám s sebou svého doktora,“ začne se smát jeho žena, položí mu ruku na rameno a chmury jsou ty tam.

„Tak to si radši nic nezvrtni, nerad bych tě dolů ještě nesl na zádech, a proto to uděláme takhle – já půjdu první, prozkoumám terén a ty mě budeš následovat v mých stopách. Jasný?“

„Jasný, Miloši!“

A ukazují na vrchního, že budou platit.

Petr Šámal: Záchranáři

Po pár minutách už velice pomalu a nesměle klopýtají a kloužou dolů po červené značce, přidržující se ocelového lana nataženého podél turistické cesty. Lano je občas zcela pod sněhem.

V jednom takovém místě, asi padesát metrů po cestě od boudy, kde se nebylo čeho přidržet, se mladý muž smekl a v okamžiku se řítil po severním úbočí dolů. Po nějakých čtyřiceti metrech se zachytil na skalnatém výstupu, kde se křečovitě asi tři minuty držel.

Bod č. 1 – počátek pádu MUDr. Miloslava Landy; č. 2 – místo jeho přechodného zachycení; č. 3 – konec pádu. Tečkovaná čára vyznačuje postup dvojice záchranců. Bod č. 4 – počátek jejich pádu; č. 5 – konec pádu Jana Messnera; č. 6 – konec pádu Štefana Spusty.

... musím se udržet. Musím, dokud mně nepřijdou na pomoc. Pomóc! Držet se. DRŽET SE!

... když se to ale tak strašně smeká.

... nesmím se hýbat. Musím se držet. DRŽET!

... Ne – už to nejde. Držet... DRŽET...

Padám...

Jak bylo kamení celé pokryté ledem, tak přes všechno úsilí udržet se pravou rukou se řítil dál přes suťové pole, pod nímž přeletěl vzduchem násep cesty asi 10–12 metrů

a dopadl do suťoviska, které jeho pád sice trochu přibrzdilo, ale nezastavilo. A tak padal dále po sněhovém svahu, jen místy zpomalován trsy kosodřeviny, kameny a terénními nerovnostmi.

Celou cestu jeho pád zanechával v terénu viditelnou rýhu – ve spodní části už krvavou.

Dole se jeho tělo konečně zastavilo o kleč v mírnějším asi 25° svahu.

Tam se ale už Miloš nedržel.

Tam se už ani nehýbal.

Protože tam dole už byl mrtvý.

Celý pád od svého počátku netrval ani pět minut.

Honza se Štefanem v té době pracovali o pár metrů níže po cestě, když zaslechli volání o pomoc. Na nic nečekali a okamžitě nastoupili do záchranné akce.

„Štefane, padal tamhle,“ ukazuje Honza na severní svah a odsekává kus lana na záchranu.

„Máš to? Tak jdeme traverzem, tamhle k tomu bloku kamenů a odtamtud k němu dolů už slaníme.“

„Dobrý, tak rychle. Snad ještě žije.“

Oba se začnou přesunovat terénem ke skalnímu bloku. Po ujití asi třiceti metrů se Honza, který se nachází o něco výše nad Štefanem, náhle smekne.

„Kurva – Štefo! Bacha!“

... Do prdele – bleskne Štefanovi hlavou a zasekne cepín do ledu...

To je to poslední, co mu hlavou prolétlo a co si ještě stačil uvědomit...

Pak už jen dostal náraz od letícího kolegy, udělal kotrmelec a znovu zasekl cepín, ale řítit se příliš rychle ze svahu

Petr Šámal: Záchranáři

dolů. Přesto se snažil pád znovu brzdit cepínem, když ho to vyhodilo do vzduchu a spadl hlavou na kámen.

... během několika vteřin mu proběhl v mozku celý jeho krátký život:

... jak byl malý...

... jak šel do školy...

... jak přišel na hory...

... jak se zamiloval...

... jak se mu narodila dcera...

... brácha mu jde naproti – Ahoj Valdo!

A pak **TMA.**

S Honzou dopadli kousek od sebe.

Ale Honza byl mrtvý o trochu dříve.

Zpráva o neštěstí v Krkonoších

Dne 16. ledna 1975 dopoledne MUDr. Miloslav Landa z Karlových Varů, rekreant zotavovny ROH „KOLEKTIV“ v Peci pod Sněžkou, sestupoval z vrcholu Sněžky směrem k Obří boudě po Cestě přátelství.

V té době pracovali pracovníci Horské služby Jan Messner a Štefan Spusta na bezpečnostních opatřeních na zledovatělém svahu Sněžky asi 150–200 m od vrcholu Sněžky směrem k Obří boudě. Vysekávali stupy v ledové pokrývce v terénu a upevňovali záchytná lana.

V 11.00 hod. uklouzl dr. Landa po zledovatělém svahu Sněžky a padal po svahu přibližně 15 m, kde se zachytil na oblém kameni, který byl na povrchu pokryt ledovou glazu-

rou. Přesným měřením při rekonstrukci sklouzl dr. Landa asi 50 m od vrcholu po turistické cestě a zachytil se na skalním výstupku po 30-40 m. Na něm se udržel podle výpovědi svědků asi 3 minuty a potom začal jeho pád po svahu Sněžky.

Přihlížející svědkové volali pracovníky Horské služby se žádostí o pomoc.

Jan Messner a Štefan Spusta okamžitě zahájili záchranné práce na zachycení, případně záchránění dr. Landy a zvolili nejkratší cestu k místu nehody. Cesta vedla v poměrně lehkém terénu. Trasu volili traversem a směřovali k bloku kamenů, kde chtěli provést zajištění a pomocí lana dr. Landu vyprostit.

Zřícený turista se zachytil v místě pod ledovou návějí a zpočátku ho pracovníci HS neviděli. Vzhledem k situaci postíženého volili záchránci trasu, která umožňovala nejrychlejší postup k postíženému, a směřovali nejkratší cestou ke skalnímu bloku, odkud měla být pomoc poskytnuta.

Ve snaze o poskytnutí rychlé pomoci došlo u dvojice záchranařů z nejspolehlivější příčiny k zakolísání, což je pochopitelné – při jejich snaze rychle pomoci. Po tomto zakolísání nastal pád, který se oba záchránci snažili zbrzdit. Pád brzdili obvyklým způsobem, a to zarývááním hrotu cepínu do ledového povrchu terénu. Messner měl oblečenou silonovou kombinézu, která pád ještě zrychlovala a Spusta měl golfky a silonovou větrovku, která rovněž přispívala ke zrychlení pádu. Na nohou měli oba záchranáři stoupací železa. Při pádu během 50–60 m došlo k poranění obou záchranařů, takže již nemohli dále provádět jakékoli pokusy o zbrzdění pádu...

Průběh záchranné akce

- 11.45 hod. došlo hlášení z České boudy na Sněžce – Horské službě v Peci pod Sněžkou, že se zřítily dva turisté z vrcholu Sněžky na polskou stranu.
- 11.50 hod. vyhláší okrskový vedoucí HS Miroslav Kopecký poplach.
- 11.55 hod. byla provedena příprava materiálu a vydání ze skladu. V uvedené době byl současně pracovník HS Hofman pro úraz, který byl kompletně zlikvidován ve 12.15 hod. Ihned odjíždí Wolfgang Berger na sněžném skútru na Obří boudu.
- 12.45 hod. se dostává na místo neštěstí. Zde již pracovala skupina záchranářů z Polska a v této době se také dostavilo družstvo HS z Pece pod Sněžkou pod vedením Kopeckého ve složení: Kovařík, Svoboda, Zámeš a MUDr. John. Bylo zjištěno, že pracovník HS Messner a MUDr. Landa jsou mrtví a pracovník HS Spusta dosud jevil známky života.
- 13.00 hod. oznamuje Pavel Hofman na ústředí HS do Špindlerova Mlýna, že se zřítily tři lidé na polskou stranu a sděluje podrobnosti o průběhu záchranné akce.
- 13.40 hod. je požádáno ústředí Hofmanem o vyslání sněžného pásového vozidla na Obří boudu pro převoz zřícených do Pece. Je okamžitě vyslán V. Polák s rolbou na Obří boudu. Cestou na stadionu přisedá na sněžné vozidlo Paulů a Valerián Spusta (bratr Štefana Spusty, pozn. aut.), kteří byli o akci vyrozuměni vysílačkou.

14.00 hod. oznamuje ústředí Horské služby ve Špindlerově Mlýně nehodu na Okresní prokuraturu a OV KSČ v Trutnově. Je také snaha telefonicky vyrozumět nadřízený orgán ČÚV ČSTV, Horskou službu v Praze, ale spojení se nepodařilo, tak byla zpráva o nehodě podána vedoucímu sekretariátu předsedy ČÚV ČSTV. Současně se zatím pokračuje v akci na Sněžce tím, že Štefan Spusta je urychleně transportován na Slezskou boudu, odkud přivolává WOP helikoptéru s lékařem z Wrocławu. Messner a Dr. Landa jsou transportováni směrem k dolní stanici lanovky na Černou kupu. Vrtulník přistál za 20 minut po výzvě u Slezského domu. Štefan Spusta však během této doby podlehl těžkým zraněním. Rolba sjíždí pro těla Messnera a dr. Landy na polské území, odkud je převáženo ke Slezskému domu, kde je k nim uloženo i tělo Spusty.

Nález lékaře

Ohledání mrtvých provedl na místě sám MUDr. Miroslav John, obvodní lékař z Pece pod Sněžkou, který konstatoval, že smrt nastala vlivem četných zranění po celém těle a poškozením orgánů životně důležitých.

Dále bylo vyčkáno příjezdu polského prokurátora, který povolil převoz mrtvol do Pece pod Sněžkou.

Byla nařízena zdravotně bezpečnostní pitva, která byla uskutečněna na prosektuře v Hradci Králové.

Ukončení akce

Cenné předměty byly zesnulým odebrány a okrskovým vedoucím HS z Pece pod Sněžkou Miroslavem Kopeckým předány pozůstalým. Celá akce byla skončena po uložení mrtvol do kaple v Peci – Velká Úpa.

Akce byla skončena ve 23.00 hod.

Počasí

V 11.00 hod bylo zaznamenáno na vrcholu Sněžky toto počasí: jasno, vítr 4–7 m/s, teplota + 6° Celsia.

Závěr

Dne 14. 1. 1975 Messner a Krupička procházeli terén Sněžky. Zjistili po celém povrchu Sněžky zledovatělý povrch a na severních svazích námrazu. Tuto okolnost hlásili ústředí HS s tím, že učinili provizorní opatření napnutím horolezeckých lan podél cesty a vysekáním některých ocelových lan z ledu. Na tento stav byla upozorněna způsobem obvyklým veřejnost.

Dne 16. 1. 1975 v 10.00 hod. dopoledne Messner zařídil v České boudě na Sněžce u vedoucího, aby turisté byli upozorněni na nebezpečí při sestupu k Obří boudě, WOP Polska (pohraniční stráž, pozn. aut.) hlídal sestupovou cestu ze Sněžky k Obří boudě a nikoho po této cestě nepouštěl.

Přes tato opatření prošla skupina turistů směrem k Obří boudě. Po několika metrech došlo k popsané nehodě.

Jan Messner a Štefan Spusta vykonali pouze to, co by každý zachránce pokládal za svou povinnost vykonat.

Z uvedeného vyplývá, že nebyly zanedbány žádné bezpečnostní předpisy, jejichž hranice při práci Horské služby jsou v praxi běžné.

Osobní údaje postižených

Jan Messner, narozen 19. 11. 1932, ženatý, otec jednoho dítěte, bytem Strážné

Štefan Spusta, narozen 27. 4. 1942, ženatý, otec jednoho dítěte, bytem Pec pod Sněžkou

MUDr. Miloslav Landa, narozen 4. 5. 1943, ženatý, bytem Karlovy Vary

Zápis vypracoval a za správnost údajů zodpovídá: Otokar Štětka, v. r.